

Bir İnsan Başkasını Nasıl Sever Bu Kadar

– GürhanGürses · 27 Ağustos 2018

- Bir insan başkasını nasıl sever bu kadar? diye sordu bana yanımda duran ve antik bir Yunan tanrısı heykeli gibi duran adam.
- Göğe baktığında onun resmini görürcesine, suya baktığında hakeza... Hesapsız sever. Kitapsız diye yanıtlayıverdim gayriihtiyari.
- Ama anlayamıyorum ya da bize nasip olmadığı için kabullenemiyorum bu sevmeyi.
- Heybesi kalbi olan bir adam oraya sadece sevgisini koyar ve bunu dağıtır. Ne bir beklentisi vardır sevmek için ne de bir ısrarı... Sevmesine bakar güzelce.
- İyi de bu dünya o dünya değil. Her türlü yalanın, çirkefin ve hilenin olduğu bir dünyada anne sütü gibi tertemiz, apak ve günahsız bir sevmeye hangi kula nasip olabilir ki?
Bir kuş sürüsü cıvılayarak geçiyordu üzerimizden.
Bir çocuk bisiklet sürüyordu.
Bir kadın cam siliyordu.
Bir araba kornasına basıyordu.
Hayat bütün canlılığıyla akıyordu.
Bir ağaç çiçekleniyordu uzaktan uzağa.
Bir adam seviyordu salkım saçak.
Bir kadın saçının telinden ayağının ucuna kadar seviliyordu. Bir ağacın çiçeğe bürünmesi, bir göğün maviye ve ayın suya şavkması gibi.
- Her kelimesinde o var. Onsuz cümlesi yok. Nasıl bir öznedir ki bir adamın tek lügati olsun her kurduğu cümlede. Yok ya ben onun bu dünyadan olduğuna inanmam. Kalmadı onun gibi seven, yoktur böylesi sevmek. Hem bunu hak edecek bir güzelin de bu dünyada yaşıyor olacağına aklım ermez.
Bana şaşkın şaşkın bakıyordu ve ne söyleyeceğimi merak ediyordu.
İnanmışlık vardı bende.
Hep beklenmedik işlere imza atmıştım.
Olmadık işlere...
Akıl sır ermedik...
- Onun adı geçti mi bir mevzuda gözleri kocaman kocaman oluyor, sesi titriyor. Herkese, her şeye kör oluyor, sağır kesiliyor. Bunu gördüm onda. Ellerimi salladım gözlerinin önünde dikkati dağılsın da bize dönsün diye görmedi bile ellerimi. Mahcup düştüm.
- Başkasını görmesine lüzum yok ki, duymasına... O göreceğini ve duyacağını duymuş, dünyanın en güzel yüzüne ve en tatlı sesine müptela olmuş. Ne yapsın bir başkasını? Onun dünyası o... Eğer dönecekse bu dünya onun etrafında dönmelidir. Doğacaksa güneş onun için doğmalı...
İnsanlar nasıl da hasret kalmış harbiden sevmeye.
Doyasıya özlenmeye...
İçten bir bakışa...

Kalbi bir nakışa...

Her şeyin para üzerine inşa edildiği, beden üzere pazara çıkartıldığı ve makam mevki üzere irtibatlandırıldığı bir dünyada masumca sevmek ulaşılmaz bir zirve gibi görünüyordu.

Kurşun yemiş gibiydi.

Acı çekiyordu.

Neden böyle sevemediğini ya da neden bu şekilde sevilmediğini hesaplıyordu. Belki de bütün şanını şöhretini, malını mülkünü bir kalemde uğruna heba edebilecek birisinin hayalini kuruyordu.

- İnsan istedi mi tek bir kişiyi her iki cihani kapsayacak şekilde de sever. İnsan istedi mi sevdiği kişi taş da olsa onu kazanır, aşka mahpus da olsa onu özgür kılar, kör de olsa ona ışık olur, sağır da olsa ses... Sen dünyaya başka gözlerle bakarken o sadece onun için bakar.

Sen bir yola çıktığında farklı amaçların olabilir o yolculuk için ama o sadece ona yolculuk yapar.

- Aklım almıyor dostum, bir türlü idrak edemiyorum. Nasıl da iltihaplanmış idrak yollarımız sevgisizlikten. Hercümerç olmuş hislerimiz, kalbimiz tarumar... Şunun şurasında yaşadığımız ne ki? Onu da bitmek bilmeyen nefrete, sonu gelmeyen hırsla ve dipsiz kuyulara benzeyen sevgisizliğe mahkûm ediyoruz. Soluduğumuz havada yalnızlık var, içtiğimiz suda bencillik, yediğimiz ekmekte acılık var. Ve sevdiğimizi zannettiğimiz her şeyde sahtelik var! Sahteyiz biz her şeyimizle... Gözyaşlarımız bile sahte, sancılarımız, çiçeklerimiz...

İsyanı vardı yaşadığı dünyaya.

Postasını koyuyordu sevdadan yana.

İyiliğe, güzelliğe ve sevgiye yelken açıyordu.

Elimi omzuna koydum usulca.

- Hani ona bakıp da : 'İnsan bir başkasını nasıl da sever bu kadar?' demiştin ya işte yarın da birileri bize bakıp bunu diyebilecek, inan bana.

İkimizde bu dakikadan sonra yüreğimizde ve aklımızda her ne varsa bu dünyaya ait bir kenara koyduk ve büyük bir teslimiyet ve samimiyetle kendimizi kayıtsız şartsız uğruna adayacağımız aşkımızı bulmaya yöneldik. Çünkü safi bir aşkın, kayıtsız şartsız bir teslimiyetin ve inanmışlığın verebileceği bir mutluluğu hiçbir şey veremezdi insana.